Annus IV. - Vol. IV. Die 1 Iulii 1912. Num. 12.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X.:* Apostolicae sub plumbo Litterae, pag. 429; Litterae Apostolicae, pag. 439; Epistola, pag. 441. — II. *S. C. S. Officii:* De dispensatione super impedimento disparitatis cultus, pag. 442 et 443; De parochi adsistentia matrimoniis mixtis, pag. 443. — III. *S. C. de Propaganda Fide:* Nominationes, pag. 445. — IV. *S. C. Indicis:* Subiectionis declaratio, pag. 445. — V. *S. C. Rituum:* Decretum Appendici collectionis S. R. C. decretorum praemissum, pag. 446; Declarationes circa novas rubricas, pag. 446; Seynen. et aliarum. Dubia, pag. 447. — VI. *S. R. Rota:* Sedunen. Dismembrationis paroeciae, pag. 450. — VII. *Secretaria Status:* Epistola, pag. 462. — VIII. *Commissio de re Biblica:* De Evangeliis Marci et Lucae, pag. 463; De quaestione synoptica, pag. 465.

Diarium Romanae Curiae: Congregazione ordinaria particolare, Nomine, onorificenze, necrologio, pag. 466-468.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MDCCCCXII

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.

Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.

Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.

Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. IV, n. 12 - 1 Iulii 1912)

ACTA PII PP. X

Apostolicae sub plumbo Litterae.

PAG.

I. *Christifideles graeci.* - Erectio dioecesis Hajdu-Doroghensis ritus graeci catholici in Hungaria. - *8 iunii 1912* 429

II. *Cum incolarum.* - Translatio paroeciae S. Mariae a Rosario et erectio novae paroeciae S. Iosephi ad viam Triumphalem. - *24 maii 1912* 436

III. *Quamdiu per agri.* - De novis instituendis paroeciis in Agro Romano. - *24 maii 1912*. 437

Litterae Apostolicae.

I. *Plane compertum est.* - Erectio in archisodalitatem, cum facultate ubivis aggregandi, Consociationis Deiparae Virginis Immaculatae sub titulo Cleri Reginae, civitatis Parisiensis. - *21 maii 1912* 439

II. *Maxima semper.* - Praefectura apostolica insularum Salomonicarum meridionalium, mutatis finibus, in Vicariatum apostolicum erigitur. - *1 iunii 1912* 440

Epistola.

Ad R. P. D. Iacobum Duhig, episcopum Rockhamptonensem, de quinquagenariis illius ecclesiae sacris solemnibus. - *9 maii 1912* . 441

S. CONGREGATIO S. OFFICII.

I. Decretum de dispensationibus super impedimento disparitatis cultus absque debitis cautionibus nunquam concedendis. - *21 iunii 1912* 442

II. Decretum de dispensatione super impedimento disparitatis cultus absque debitis cautionibus impertita. - *21 iunii 1912* 443

III. Decretum de parochi adsistentia matrimoniis mixtis in quibus praescriptae cautiones a contrahentibus pervicaciter detrectantur. - *21 iunii 1912* 443

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE.

Nominationes Episcoporum. 445

S. CONGREGATIO INDICIS.

Subiectio decreto 6 maii p. e. - *15 iunii 1912* 445

Annus IV. - Vol. IV. Die 1 Iulii 1912. Num. 12.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

APOSTOLICAE SUB PLUMBO LITTERAE.

I.

ERECTIO DIOECESIS HAJDU-DOROGHENSIS RITUS GRAECI CATHOLICI IN HUNGARIA.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Christifideles graeci ritus catholici, qui Hungariae Regno subsunt, nullo unquam tempore destitisse praeclaris fidei, pietatis ac studii erga apostolicam Sedem praebendis exemplis, apud omnes in comperto est. Nil mirum igitur si Romani Pontifices singulari benevolentia eos prosequuti fuerint, omnemque operam impenderint ut ecclesiastica hierarchia inter ipsos maiora in dies susciperet incrementa, novas dioeceses et sedes episcopales constituendo quoties id postulaverit sive auctus fidelium numerus, sive necessitas alia statuendi doctrinae fideique catholicae domicilia.

Hoc sane praestitit f. r. Pius Papa Nonus, praedecessor Noster, qui, ut peculiaris suae voluntatis ac paternae sollicitudinis testimonium catholicis Rumenis tribueret, antiquis Rumeni ritus dioecesibus novas Lugosiensem et Armenopolitanam seu Szamosujváriensem Rumenorum addidit, e quibus praeterea unam constituit provinciam ecclesiasticam, titulo metropolitico eiusque iuribus ac privilegiis veteri sedi cathedrali Fogarasiensi et Albae Iuliensi tributis. Huiusmodi autem honorem

catholici Rumeni non modo sunt meriti, sed eodem in posterum ita digni facti sunt, sive fide firmiter tuenda eaque propaganda penes Rumenos schismaticos, sive amore ac filiali obedientia in Romanum Pontificem, ut catholicis totius Orientis virtutum omnium exemplum se praebuerint.

Iam vero inter fideles Graeci ritus excreverunt etiam qui lingua hungarica utuntur, quique iam a Sancta Sede instantissime petierunt ut dioecesis pro iisdem conderetur. Non est profecto dubitandum hanc erectionem quam maxime conferre, quo christiana religio, pax et unio inter ipsos graeci ritus fideles variis sermonibus loquentes foveantur, arctiora reddantur vincula, quibus Regnum apostolicum S. Stephani devincitur Cathedrae Apostolorum Principis, item periculum avertatur probrosissimi illius abusus, a Summis Pontificibus pluries damnati, inducendi nimirum linguas vernaculas in sacram Liturgiam.

Quapropter Nos, benigne excipientes vota Maiestatis Suae Francisci Iosephi Austriae Imperatoris et Regis Hungariae apostolici, nec non preces venerabilium fratrum Nostrorum Cardinalis Primatis Archiepiscopi Strigoniensis aliorumque eiusdem Regni sacrorum Antistitum, omnibus sedulo ac maturo studio perpensis, suppleto praeterea, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant consensu, de apostolicae potestatis plenitudine unam dioecesim Graeci ritus catholici in Regno Hungarico instituendam decernimus, Hajdu-Doroghensem denominandam, in eum qui sequitur modum.

Imprimis novae huius dioecesis territorio perpetuo attribuimus et assignamus inferius describendas paroecias, quas, idcirco, e dioecesibus, ad quas modo pertinent, apostolica auctoritate dividimus ac seiungimus, idest e *dioecesi Eperjesiensi:* Felsőzsolcza, Görömböly, Hejőkeresztur, Miskolcz, Sajópálfalva, Sajópetri, Sajószöged, Komlóska; *e dioecesi Munkácsiensi:* Bodrogkeresztur, Bodrogolaszi, Mezőzombor, Szerencs, Tokaj, Tolcsva, Sárospatak, Sátoraljaujhely, Végardó, Zemplén, Bodrogszerdahely, Cséke, Dámóc, Kisdobra, Dobrogmező, Zemplénagárd, Bököny, Hajduböszörmény, Debreczen, Hajdudorogh, Érpatak, Tiszabüd, Ujfehértó, Ajak, Révaranyos, Nyirkarász, Nyirmada, Nyirtass, Tornyospálcza, Nyirgyulai, Kállósemlyén, Kisléta, Levelek, Máriapócs, Nyirbakta, Biri, Kotaj, Nagykálló, Napkor, Nyiregyháza, Oros, Nyirpazony, Nyirgelse, Nyirbéltek, Nyirlugos, Nyirpilis, Penészlek, Piricse, Balsa, Buj, Kenézlő, Vencsellő, Timár, Nyirderes, Fábiánháza, Gebe, Hodász, Nagydobos, Nyircsászári, Nyirvasvári, Opályi, Nyirparasznya, Jánk, Kökényesd, Nagypeleske, Sárközujlak, Nagykároly, Szatmárnémeti, Szárazberek, Turterebes; *e dioecesi Szamosujváriensi:* Batizvasvári, Szatmár (Parochia rumena), Szatmár-

udvari, Józsefháza; *e dioecesi Magnovaradinensi Rumenorum:* Amacz, Szatmárzsadány, Nagykolcs, Csengerbagos, Csegöld, Csengerujfalu, Óvári, Pete, Porcsalma, Szamosdob, Vetés, Csomaköz, Domahida, Gencs, Kismajtény, Nagykároly (Parochia rumena), Reszege, Szaniszló, Érdengeleg, Érendréd, Mezőterem, Portelek, Vezend, Éradony, Érkörtvélyes, Értarcsa, Gálospetri, Nyiracsád, Nyiradony, Piskolt, Nyirábrány, Vasad, Álmosd, Bagamér, Érkenéz, Érselind, Hosszupályi, Kakad, Nagyléta (Parochia rumena), Nagyléta (Parochia ruthena), Pocsaj, Vértes, Makó, Nagyvárad (Parochia ruthena); *ex archidioecesi Fogarasiensi:* Árkos, Nagyborosnyó, Nagykászon, Csikszentgyörgy, Csiklázárfalva, Gelencze, Illyefalva, Lemhény, Lisznyó, Kézdiszentkereszt, Torja, Abásfalva, Alsóboldogfalva, Bözödujfalu, Sóvárad, Szárazajta, Székelyszenterzsébet, Székelyudvarhely, Oláhzsákod, Gyergyóalfalu, Csikszentdomokos, Szépviz, Gyimesbükk, Gyergyószentmiklós, Gyergyóvasláb, Nyárádandrásfalva, Nyárádbálintfalva, Harasztkerék, Nyárádkarácson, Kebeleszentivány, Marosvásárhely, Székelysárd, Szentháromság, Szentlőrincz, Kisteremi; *ex archidioecesi Strigoniensi:* Budapest.

Quamvis tres ex modo relatis paroeciis graeci ritus, Budapest, Makó, Magnovarad (Nagyvárad) nuncupatae, a territorio Hajdu-Doroghensis dioecesis longe distent, quum tamen ipsarum fideles fere omnes hungarice loquantur, peropportunum visum est eas novae erectae dioecesi adiungere atque aggregare. Quod ad paroecias e Fogarasiensi archidioecesi dividendas, quippe quae a nova dioecesi sint et ipsae discretae atque ab eius episcopali sede dissitae, indulgemus ut ab Ordinario Hajdu-Doroghensi regantur per Vicarium ab eo nominandum et constituendum.

Huius dioecesis ita finibus circumscriptae Sedem episcopalem in urbe vulgo « Hajdu-Dorogh », quae satis ampla est vitaeque commodis provisa, et a qua dioecesis ipsa nomen mutuatur, perpetuum in modum erigimus et instituimus; ecclesiam vero, quae beatae Mariae Virgini a Praesentatione ibidem dicata extat, quaeque decora et opportuna dignoscitur, paroecialem ut antea extituram, sub eodem titulo et invocatione ad cathedralis gradum et dignitatem item perpetuo evehimus et extollimus; in qua praeterea cathedrale capitulum, quod senario canonicorum numero constabit, sub uno Archipresbytero seu Praeposito maiori, tamquam capite, perpetuo pariter erigimus et instituimus; tributis tum episcopali Sedi, tum cathedrali sive ecclesiae sive capitulo, omnibus honoribus, iuribus, privilegiis ac praerogativis, quae ipsis de iure competunt, vel quibus ceterae eiusdem ritus cathedrales et episcopales ecclesiae in Hungaria ex legitima consuetudine potiuntur et gaudent.

Residentiam novi episcopi ac eius pro tempore successorum constituimus in aedibus a communitate Hajdu-Doroghensi oblatis, quae tamen cura Gubernii Hungarici aptandae erunt, ut ipsius episcopi eiusque episcopalis familiae decentem et congruam habitationem apprime praeseferant. Item secundum ea, quae cum eodem Gubernio conventa sunt, assignamus et attribuimus mensae episcopali pro eius dote summam quadraginta millium coronarum e publico aerario quotannis solvendam; pro Curia episcopali aliisque officiis dioecesanis alteram summam duodecim millium coronarum; pro vicario denique, in paroeciis ex archidioecesi Fogarasiensi dividendis constituto, eamdem coronarum summam, qua ceteri vicarii dioecesium graeci ritus in Hungaria fruuntur.

Simili modo canonicis novi capituli cathedralis, praeter decentem et congruam habitationem in aedibus a communitate Hajdu-Doroghensi extruendis, eam omnino assignamus et attribuimus dotem a Gubernio Hungarico persolvendam qua gaudent capitulares aliarum Cathedralium graeci ritus in Hungaria, idest canonico *Archipresbytero seu Praeposito maiori* sex millium et biscentum coronarum, *Archidiacono seu Lectori* quinque millium et sexcentarum, *Ecclesiarchae seu Custodi* quatuor millium et nongentarum, *Scholastico* quatuor millium et septingentarum, *Chartophilaci seu Cancellario* quatuor millium et quingentarum et *Praebendato* quatuor millium et centum coronarum.

Volumus autem ut Gubernium Hungaricum, secundum onus quod sibi assumpsit, sustineat impensas sive pro reficiendis aedibus tum episcopalibus tum canonicalibus, tum fabricae ecclesiae cathedralis eiusque sacrarii, sive pro ipsius Cathedralis cultu necessarias.

Quum primum necessitas postulaverit, mandamus ut ad iuniores clericos rite instituendos ac erudiendos seminarium dioecesanum erigatur, cui pariter Gubernium Hungariae suppeditabit constructas aedes una simul cum sumptibus pro eisdem reficiendis ac pro alumnis atque professoribus alendis et sustentandis.

Iubemus etiam ut antiquae mensae episcopales rumeni ritus servent, sicut antea, beneficia hucusque possessa, itemque fundationes pias in dioecesium rumenarum emolumentum factas, ita ut ab illis dioecesibus separari ac novae dioecesi Hajdu-Doroghensi attribui minime possint ac valeant.

Ad linguam liturgicam huius novae erectae dioecesis quod attinet, praecipimus ut sit graeca antiqua, vernacula vero in functionibus tantum extraliturgicis toleretur eodemque modo quo in ecclesiis latini ritus iuxta Sanctae Sedis decreta illa uti fas est.

Quo vero memoratae novae dioecesis sacerdotibus tempus suppetat

antiquae linguae graecae addiscendae, tribus tantum annis decretam huius dioecesis erectionem proxime sequentibus in singulis paroeciis ea lingua liturgica uti poterunt, quae hucusque usitata est, vetita prorsus hungarica lingua, quam, quum non sit liturgica, in sacra Liturgia nunquam adhibere licet.

Haec autem Sanctae Sedis praescriptio ut religiosissime observetur, firmam spem fovemus Gubernium Hungariae, quemadmodum pacto se obstrinxit, Sacrorum Antistitibus pro tempore existentibus omne auxilium et assiduam operam fore collaturum.

Quapropter animum Nostrum gratum exhibere volentes in Maiestatem Suam Franciscum Iosephum Austriae Imperatorem et Hungariae Regem apostolicum ob munificentiam, qua omnes sumptus nunc et in posterum necessarios et opportunos pro dioecesis Hajdu Doroghensis constitutione ex publico aerario ferendos statuit, item pro certo habentes eamdem Maiestatem Suam fore et deinceps prospecturam incremento ac prosperitati ecclesiarum quoque ritus orientalis sicut et aliarum in suis dominiis existentium, memoratae Maiestati Suae, eiusque Successoribus, ius Romano Pontifici pro tempore existenti nominandi seu praesentandi infra tempus a iure statutum ad dictam Hajdu-Doroghensem cathedralem ecclesiam dignum et idoneum ecclesiasticum virum iis omnibus praeditum dotibus quas sacri Canones requirunt, ab eodem Romano Pontifice in episcopum praeficiendum, concedimus.

Dioecesim praeterea Hajdu-Doroghensem, ut praefertur erectam, iurisdictioni ac dependentiae sacrae Congregationis de Propaganda Fide pro negotiis Rituum Orientalium subiicimus, simulque suffraganeam constituimus archidioecesis Latini ritus Strigoniensis, cuius archiepiscopi metropolitico iuri episcopos pro tempore existentes Hajdu-Doroghenses subdimus.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, nullo unquam tempore, ex quocumque capite vel defectu, aut quavis ex alia causa quantumvis iuridica, legitima, pia et privilegiata etiam ex eo quod causae propter quas praemissa emanarunt, adductae, verificatae, seu iustificatae non fuerint, de subreptionis, aut obreptionis, vel nullitatis, aut invaliditatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut quopiam alio substantiali, substantialissimo, inexcogitato et inexcogitabili ac specialem et individuam mentionem et expressionem requirente, defectu seu etiam ex eo quod in praemissis eorumque aliquo solemnitates et quaevis alia servanda et adimplenda, servata et adimpleta non fuerint, aut ex quocumque alio capite, colore, vel praetextu, aliave ratione, aut causa, etiam tali quae ad effectum validitatis earum-

dem praesentium necessarium foret exprimenda, notari, impugnari, invalidari, retractari, in ius vel controversiam vocari, aut ad viam et terminos iuris vel facti, aut gratiae seu iustitiae remedium impetrari, vel etiam Motu, scientia et potestatis plenitudine paribus concesso et impetrato, quempiam uti, seu iuvari posse in iudicio et extra illud, atque eas sub quibusvis similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, derogationibus, aut aliis contrariis dispositionibus per quascumque Litteras et Constitutiones apostolicas, aut Cancellariae apostolicae regulas, etiam consistorialiter ex quibusvis causis et sub quibusvis verborum expressionibus, tenoribus et formis (etiamsi in eis de iisdem partibus earumque toto tenore ac data specialis mentio fiat) quandocumque editas vel edendas, minime comprehendi, seu comprehensas ullo modo censeri, sed semper ab illis excipi et quoties illae emanabunt, toties in pristinum et validissimum statum restitutas, repositas et plenarie reintegratas ac de novo etiam sub quacumque posteriori data quandocumque eligenda concessas esse et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere et ita ab omnibus censeri ac firmiter et inviolabiliter observari, sicque et non alias per quoscumque iudices ordinarios vel delegatos, quavis auctoritate fungentes vel dignitate fulgentes, etiam Causarum Palatii apostolici Auditores ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictaeque Sedis Nuncios, sublata eis et eorum cuilibet aliter iudicandi et interpretandi potestate et facultate, iudicari et definiri debere, ac irritum quoque et inane decernimus, si secus super his, a quoquam, quavis auctoritate, scienter aut ignoranter contigerit attentari.

Ad haec denique exsequenda deputari edicimus venerabilem fratrem Raphaëlem Scapinelli de Léguigno, Archiepiscopum titularem Laodicensem ac penes Imperialem et Regiam Austro-Hungaricam Aulam Nuntium apostolicum cum omnibus facultatibus necessariis et opportunis etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemcumque ecclesiastica dignitate ornatum, atque definitive pronunciandi super quavis difficultate seu oppositione in exsecutionis actu oritura, facto tamen eidem onere intra sex menses ad sacram Congregationem Consistorialem mittendi authenticum exemplar exsecutionis peractae.

Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra et Cancellariae apostolicae regula « De iure quaesito non tollendo » ac Lateranensis Concilii novissime celebrati dismembrationes perpetuas, nisi in casibus a iure permissis, fieri prohibentis, aliisque etiam in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis vel edendis, specialibus vel generalibus Constitutionibus et Ordinationibus apostolicis,

privilegiis quoque, indultis ac Litteris apostolicis quibusvis superioribus et personis in genere vel in specie, aut alias in contrarium praemissorum quomodolibet forsan concessis, approbatis, confirmatis et innovatis quibus omnibus et singulis etiamsi pro eorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa et individua non autem per clausulas generales idem importantes mentio, aut quaevis alia exquisita forma servanda foret, tenores huiusmodi ac si de verbo ad verbum nihil poenitus omisso et forma in illis tradita observata inserti forent, eisdem praesentibus pro plene et sufficienter expressis habentes (illis alias in suo robore permansuris) latissime et plenissime ac specialiter et expresse ad effectum praesentium et validitatis omnium et singulorum praemissorum pro hac vice, dumtaxat, Motu, scientia et potestatis plenitudine paribus harum quoque serie derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem quod praesentium Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo alicuius personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, adhibeatur in iudicio et extra illud eadem prorsus fides, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si originaliter forent exibitae vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae dismembrationis, erectionis, institutionis, concessionis, indulti, impertitionis, statuti, subiectionis, decreti, commissionis, mandati, derogationis et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire, si quis autem hoc attentare praesumpserit indignationem Omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo decimo secundo, die octava mensis iunii, Pontificatus Nostri anno nono.

A. Cardinalis AGLIARDI, *S. R. E. Cancellarius.*

Pro Emo Secretario S. C. Consistorialis absente
Scipio Tecchi, *Adsessor.*

L. ✠ P.

Reg. in Cancell. Apost., n. 48/12.

M. Riggi, *C. A. Notarius.*

II.

TRANSLATIO PAROECIAE S. MARIAE A ROSARIO ET ERECTIO NOVAE PAROECIAE S. IOSEPHI AD VIAM TRIUMPHALEM.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Cum incolarum numerus Urbis Romae, ut in aliis regionibus praesertim extremis, ita in *pratis* sub Vaticano crevisset, ac propterea salus animarum maiora ad religionem colendam adiumenta requireret, huius apostolicae Sedis opera factum est, ut intra fines paroeciae Mariae sanctissimae a Rosario, cuius aedem in monte Mario positam plerique parochianorum, planum habitantes, iam non frequentabant, aptiore loco altera conderetur aedes eodem titulo, in qua suum parochus munus exerceret. Nunc autem Nos ea ipsa causa adducimur, non modo ut canonicam huius aedis conditionem amplificemus, sed etiam ut, de eadem paroecia partem detrahentes, aliam paroeciam constituamus. Itaque ex veteri aede, quam diximus, in monte Mario sitam, ius ipsum *parochiale,* una cum omnibus reditibus et bonis eidem iuri connexis, ad novam aedem Mariae sanctissimae a Rosario, pro apostolica potestate, transferimus, translatumque declaramus. - Praeterea, de plenitudine item apostolicae potestatis, ad aedem sancti Ioseph, Mariae sponsi, via Triumphali nuper exstructam, quae memoratae paroeciae ambitu continetur, novam instituimus paroeciam, eique omnia iura, reditus, bona quaecumque paroeciae sancti Marcelli, per Litteras apostolicas *In ordinandis* quarto idus maias anno millesimo nongentesimo nono exstinctae fuerunt, attribuimus. Huius autem paroeciae spatium tantum erit quantum Cardinalis, Noster in Urbe Vicarius, decreverit, cui quidem definiendi terminos utriusque paroeciae, sancti Ioseph et sanctae Mariae a Rosario, facimus potestatem. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas et efficaces semper esse et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere; atque irritum esse et inane si secus super his a quoquam contigerit attentari, non obstantibus Nostra et Cancellariae apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, vel quavis alia firmitate roboratis statutis,

consuetudinibus ceterisque contrariis quibuslibet, etiam specialissima mentione dignis.

Datum Romae apud sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo duodecimo, nono kalendas iunias, Pontificatus Nostri anno nono.

A. CARDINALIS AGLIARDI, *S. R. E. Cancellarius.*

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Ludovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*

L. ✠ P.

Reg. in Canc. Ap., N. 42/12.

M. RIGGI, *C. A. Notarius.*

III.

DE NOVIS INSTITUENDIS PAROECIIS IN AGRO ROMANO.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Quamdiu per agri romani immensam latitudinem exiguus admodum fuit, praesertim ob aëris inclementiam, numerus incolarum, satis eorum spirituali bono provisum est Nostrorum auctoritate decessorum, qui eorumdem curam, pro varia locorum distantia, vel suburbanis vel suburbicariis paroeciis demandarunt. Postquam autem ea regio, aliquanto plus salubritatis nacta, magis cultoribus frequentari coepit, Pius IX felicis recordationis, cum intelligeret salutem animarum maioribus ibi praesidiis adiuvandam esse, sacerdotibus urbanis Hospitio centum Presbyterorum praepositis negotium dedit ut religiosam agri romani rem omnem procurarent. Illi quidem procurationem huiusmodi per sodalem spectatae sollertiae et sedulitatis, quem suo muneri delegarant, recte utiliterque gesserunt usque ad anni superioris exitum: cum placuit Nobis opus ab iis feliciter institutum, Nostrae auctoritatis intercessu, provehere. Nam in Constitutione apostolica *Etsi nos* kalendis ianuariis huius anni edita de Urbis Vicariatu, hoc, praeter alia, praescribimus, ut a Cardinali Vicario, cum approbatione Summi Pontificis, eligatur *deputatus ad agrum romanum* sacerdos, qui, « sub ipsius Cardinalis et « Adsessoris auctoritate et nutu, curam proxime habeat earum rerum

« omnium quae in eodem agro ad cleri et fidelium salutem ac disciplí-
« nam decernenda gerendaque sunt ». Nunc vero idem urgentes propositum suppeditandi salutis aeternae praesidia huic hominum multitudini, sex numero paroecias intra agri romani fines, vix dum facultates Nostrae tulerint, instituere decrevimus. Itaque rem, utique gradatim exsequendam, Cardinali Urbis Vicario mandamus: qui quidem interim Nobis loca sacris aedibus coniunctisque parochorum domibus extruendis opportuna designabit; quique, cum eiusmodi aedificia excitaverimus in promptuque habuerimus cetera quae necessaria sunt, tum, aliam ex alia, senas quas diximus paroecias, ex Nostra auctoritate constituet, et quibus quaeque terminis contineri debeat, definiet. Quidquid autem is in hac causa gesserit, id Nos de apostolicae potestatis plenitudine ratum haberi volumus et iubemus. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas et efficaces semper esse et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque irritum esse et inane si secus super his a quoquam contigerit attentari, non obstantibus Nostra et Cancellariae apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis vel quavis alia firmitate roboratis statutis, consuetudinibus ceterisque contrariis quibuslibet, etiam specialissima mentione dignis.

Datum Romae apud sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo duodecimo, nono kalendas iunias, Pontificatus Nostri anno nono.

A. Cardinalis AGLIARDI, *S. R. E. Cancellarius.*

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Ludovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*

L. ✠ P.

Reg. in Canc. Ap., N. 43/12.

M. Riggi, *C. A. Notarius.*

LITTERAE APOSTOLICAE.

I.

ERECTIO IN ARCHISODALITATEM, CUM FACULTATE UBIVIS AGGREGANDI, CONSOCIATIONIS DEIPARAE VIRGINIS IMMACULATAE SUB TITULO CLERI REGINAE CIVITATIS PARISIENSIS.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Plane compertum est Nobis piam consociationem in aede parochiali S. Nicolai vulgo *du Chardonnet* civitatis Parisiensis iam inde ab anno MCMVIII canonice institutam esse, quae sub titulo Deiparae Virginis Immaculatae, Cleri Reginae, presbyteros ac fidèles allicere studet ut, vel preces effundentes, vel aliquid sibi pro amore Dei negantes, non modo sacerdotum sanctitatem, sed cleri quoque saecularis regularisque delectum foveant ac iuvent. Quae quidem consociatio Nobis tam grata acceptaque fuit, ut eodem anno, solemnitate Christi Domini in coelum redeuntis, ipsam, Litteris Nostris autographis comprobatam, peculiaribus privilegiis atque indulgentiis ditaremus. Cum vero nunc frugifera huiusmodi sodalitas in alias dioeceses et usque in longinquas regiones, Deo opitulante, progressa sit, atque a compluribus episcopis exoptetur, Nos, benigne vota excipientes Curionis ad S. Nicolaum, eam tum Archisodalitatis titulo, tum facultate sibi alias consociationes adiungendi libentissime cohonestare properamus. Quare apostolica auctoritate Nostra, praesentium tenore, memoratam sodalitatem Mariae Immaculatae, sub titulo Reginae Cleri, in parochiali templo S. Nicolai vulgo *du Chardonnet* civitatis Parisiensis existentem, in Archisodalitatem cum solitis privilegiis perpetuum in modum erigimus atque instituimus. Archisodalitatis sic erectae officialibus et sodalibus praesentibus et futuris eadem apostolica auctoritate Nostra hisce Litteris perpetuo item concedimus ac largimur, ut ipsi alias quaslibet eiusdem nominis atque instituti sodalitates, ubique terrarum erectas vel erigendas, servatis tamen forma Constitutionis r. m. Clementis Pp. VIII decessoris Nostri *Quaecumque a Sede Apostolica* aliisque apostolicis Ordinationibus desuper editis, aggregare, et cum illis omnes ac singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes ipsi sodalitati, ita in archisodalitatem a Nobis erectae, a Sede apostolica concessas, et quae aliis impertiri queant, licite communicare possint ac valeant. Decernentes, praesentes Litteras firmas, validas atque

efficaces semper extare et manere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse atque definiendum, irritumque fieri et inane, si secus super his a quovis, qualibet auctoritate, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo piscatoris, die XXI maii MCMXII, Pontificatus Nostri anno nono.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

PRAEFECTURA APOSTOLICA INSULARUM SALOMONICARUM MERIDIONALIUM, MUTATIS FINIBUS, IN VICARIATUM APOSTOLICUM ERIGITUR.

PIUS PP. X.

Ad futuram rei memoriam. - Maxima semper afficimur laetitia quum Nobis relatum sit, auctum in aliqua regione fidelium numerum postulare ut nova ibi Ecclesia cum proprio Pastore instituatur. Pergratas igitur preces dilectus filius Ioannes Raffin, Praepositus generalis Societatis Mariae, adhibuit nobis, ut fines statutos iam ab annis MDCCCXCVII et insequente pro apostolicis Praefecturis insularum Salomonicarum, quae sunt religiosae eiusdem familiae curis concreditae, nunc secundum novam potioremque ordinationem immutare, et ex eis insulas meridionales, ubi, Deo opitulante, potiores catholicae fidei progressus comprobantur, in apostolicum Vicariatum constituere dignaremur. Nos autem, quibus persuasum est has novas dispositiones in uberius earumdem insularum bonum cessuras, et cogitatum apostolicum Vicariatum id esse praecipue consecuturum, ut Missionariorum animi erigantur atque haereticorum infirmentur conatus, pia huiusmodi vota, post deliberationem quam hac super re cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardd. Christiano nomini propagando praepositis habuimus diligentem, benigne excipienda censuimus. Quare motu proprio, certa scientia ac de apostolicae potestatis Nostrae plenitudine, finibus apostolicarum Praefecturarum quae ex Salomonicis insulis componuntur, ex proposito schemate immutatis, ac novis limitibus statutis, Praefecturam meridionalem in Vicariatum apostolicum erigimus et constituimus, eodem ei Salomonicarum insularum meridionalium nomine servato, quo ipsa Praefectura appellabatur. Iis itaque insulis, Anglicae dominationi in praesentiarum

subiectis, novus apostolicus Vicariatus constet, quae vulgo Isabella, Nova Georgia, Guadalcanar cum adiacentibus, et Malaita ac S. Christoval, simul pariter cum adiacentibus, nuncupantur. Decernentes praesentes Nostras Litteras firmas validas efficaces semper existere et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere illisque ad quos spectat et in posterum spectabit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus Nostra et Cancellariae apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, ceterisque omnibus etiam speciali et individua mentione ac derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die I iunii MCMXII, Pontificatus Nostri anno nono.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

EPISTOLA.

AD R. P. D. IACOBUM DUHIG, EPISCOPUM ROCKHAMPTONENSEM, DE QUINQUAGENARIIS ILLIUS ECCLESIAE SACRIS SOLLEMNIBUS.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Faustum catholicis hominibus istius regionis proximum mensem septembrem accepimus fore, exeunte anno quinquagesimo ex quo ecclesiae Rockhamptonensis initia sunt posita: cum quidem in id tempus festi sollemnes dies apparentur, atque in huius laetitiae societatem episcopi omnes ex Australia, cum magno praesertim sacerdotum comitatu, venturi sint. Scilicet hoc Nos perlibenter intelleximus; tibique ac ceteris rei auctoribus et ducibus prolixe, vestrum laudando et probando consilium, suffragamur. Novimus religionis christianaeque humanitatis celeres istic progressiones factas; ut exiguam illam *Missionem* Rockhamptonensem ampla dioecesis eaque satis bene constituta, haud ita longo intervallo, exceperit: omninoque est aequum vos propterea, cum facti memoriam celebrare, tum debitas Deo persolvere gratias, atque ex commemoratione beneficiorum eius fidenter ad maiora niti. Ceterum, vestram prospicientes diligentiam, itemque tantam cleri Australiani concordiam, quanta hic praeclare elucet, non solum de ista dioecesi, sed de tota Australia catho-

lica melius sperare iure videmur. Itaque existimetis volumus, vestris Nos sacris sollemnibus animo praesentes adfore; quae ut fructus optatos pariant, tibi, venerabilis frater, et omnibus qui ea ipsa celebrabunt, apostolicam benedictionem, auspicem divinorum munerum, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die IX mensis maii MCMXII, Pontificatus Nostri anno nono.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO S. OFFICII

I.

DECRETUM

DE DISPENSATIONIBUS SUPER IMPEDIMENTO DISPARITATIS CULTUS ABSQUE DEBITIS CAUTIONIBUS NUNQUAM CONCEDENDIS.

In plenario conventu supremae sacrae Congregationis sancti Officii habito feria IV die 16 aprilis 1890, proposita quaestione: « An in concedendis ab habente a Sancta Sede potestatem dispensationibus super « impedimento disparitatis cultus praescriptae cautiones semper sint « exigendae », Emi ac Rmi DD. Cardinales in rebus fidei et morum Inquisitores generales, re perdiligenti examine discussa, respondendum decreverunt: « Dispensationem super impedimento disparitatis cultus « nunquam concedi, nisi expressis omnibus conditionibus seu cautionibus ».

Eademque die ac feria Ssmus D. Leo PP. XIII, in solita audientia R. P. D. Adsessori eiusdem supremae sacrae Congregationis impertita Emorum Patrum resolutionem benigne adprobare et confirmare dignatus est.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 21 iunii 1912.

L. ✠ S.

Aloisius Castellano, *S. R. et U. I. Notarius.*

II.

DECRETUM

DE DISPENSATIONE SUPER IMPEDIMENTO DISPARITATIS CULTUS ABSQUE DEBITIS CAUTIONIBUS IMPERTITA.

In plenario conventu supremae sacrae Congregationis sancti Officii habito feria IV die 12 iunii 1912, propositis dubiis:

1° Utrum dispensatio super impedimento disparitatis cultus, ab habente a Sancta Sede potestatem, non requisitis vel denegatis praescriptis cautionibus impertita, valida habenda sit an non? Et quatenus negative:

2° Utrum hisce in casibus, cum scilicet de dispensatione sic invalide concessa evidenter constat, matrimonii ex hoc capite nullitatem per se ipse Ordinarius declarare valeat, vel opus sit, singulis vicibus, ad Sanctam Sedem pro sententia definitiva recurrere?

Emi ac Rmi DD. Cardinales in rebus fidei et morum Inquisitores generales, omnibus mature perpensis, respondendum decreverunt:

Ad 1.m Dispensationem prout exponitur impertitam esse nullam.

Ad 2.m Affirmative ad primam; negative ad secundam partem.

Et sequenti feria V die 13 eiusdem mensis Ssmus D. N. D. Pius divina providentia PP. X in solita audientia R. P. D. Adsessori eiusdem supremae sacrae Congregationis impertita Emorum Patrum resolutionem benigne adprobare et confirmare dignatus est.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 21 iunii 1912.

L. ✠ S.

Aloisius Castellano, *S. R. et U. I. Notarius.*

III.

DECRETUM

DE PAROCHI ADSISTENTIA MATRIMONIIS MIXTIS IN QUIBUS PRAESCRIPTAE CAUTIONES A CONTRAHENTIBUS PERVICACITER DETRECTANTUR.

Cum per Decretum *Ne temere* diei 2 augusti 1907, n. IV, expresse ac nulla facta distinctione edicatur parochos et locorum Ordinarios *valide* matrimonio adsistere, *dummodo invitati ac rogati ... requirant excipiantque contrahentium consensum;* graves in praxi difficultates ortae sunt

relate ad mixtas nuptias in quibus, denegatis pervicaciter a partibus debitis cautionibus, Sancta Sedes, attentis peculiaribus quorumdam locorum circumstantiis, *materialem tantum parochi praesentiam*, per modum exceptionis ac veluti ultimum tolerantiae limitem, antea aliquando permiserat.

Re delata ad supremam hanc sacram Congregationem sancti Officii, cui ex praescripto apostolicae Constitutionis « Sapienti consilio » *integra manet ... facultas ea cognoscendi quae circa ... impedimenta disparitatis cultus et mixtae religionis versantur*, atque in plenario conventu habito feria III, loco IV, die 21 maii 1912, praevio Rmorum DD. Consultorum voto, perdiligenti examine discussa, Emi ac Rmi Dni Cardinales in rebus fidei et morum Inquisitores generales, omnibus mature perpensis, decreverunt:

« Praescriptionem Decreti *Ne temere*, n. IV, § 3, de requirendo per « parochum excipiendoque, ad validitatem matrimonii, nupturientium « consensu, in matrimoniis mixtis in quibus debitas cautiones exhibere « pervicaciter partes renuant, locum posthac non habere; sed stan- « dum *taxative* praecedentibus Sanctae Sedis ac praesertim s. m. Gre- « gorii PP. XVI (Litt. app. diei 30 aprilis 1841 ad episcopos Hungariae) « ad rem concessionibus et instructionibus: facto verbo cum Ssmo ».

Et sequenti feria V die 23 eiusdem mensis Ssmus D. N. D. Pius divina providentia PP. X, in solita audientia R. P. D. Adsessori huius supremae sacrae Congregationis sancti Officii impertita, relatam sibi Emorum Patrum resolutionem benigne adprobare ac suprema sua auctoritate in omnibus ratam habere dignatus est.

Contrariis quibuscumque, etiam speciali atque individua mentione dignis, non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 21 iunii 1912.

L. ✠ S.

Aloisius Castellano, *S. R. et U. I. Notarius.*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NOMINATIONES EPISCOPORUM.

Brevibus apostolicis nominati sunt:

31 maii 1912. — *Episcopus Guadalupensis,* R. P. Petrus Ludovicus Genoud, sacerdos Congregationis a Spiritu Sancto.

1 iunii. — *Archiepiscopus Tokiensis,* R. D. Ioannes Petrus Rey, alumnus Seminarii Parisiensis pro missionibus ad exteras gentes.

2 iunii. — *Episcopus titularis Mustitanus et Vicarius apostolicus novi Vicariatus apostolici insularum Salomonicarum meridionalium,* R. P. Ioannes Ephrem Bertreux, e Societate Mariae.

3 iunii. — *Episcopus Nagasakiensis,* R. D. Ioannes Claudius Combaz, alumnus Seminarii Parisiensis pro missionibus ad exteras gentes.

S. CONGREGATIO INDICIS

Decreto S. Congregationis diei 6 maii proxime elapsi laudabiliter se subiecit E. Th. de Cauzons.

Romae, die 15 iunii 1912.

Thomas Esser O. P., *Secretarius.*

S. CONGREGATIO RITUUM

I.

DECRETUM

PRAEFIXUM VOLUMINI VI, SEU APPENDICI I (AB ANNO 1900 NUM. 4052 AD ANNUM 1911 NUM. 4284, CUM SUO INDICE GENERALI) OPERIS CUI TITULUS: « DECRETA AUTHENTICA CONGREGATIONIS SACRORUM RITUUM EX ACTIS EIUSDEM COLLECTA EIUSQUE AUCTORITATE PROMULGATA ».

URBIS ET ORBIS.

Decreta, quae in hoc Volumine sexto (Appendice I) Collectionis Decretorum sacrae Rituum Congregationis continentur, prouti in eodem Volumine apponuntur et in Indice explicantur, sanctissimus Dominus noster Pius Papa X, referente infrascripto Cardinali sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, apostolica Sua auctoritate approbavit, atque authentica declaravit. Contrariis non obstantibus quibuscunque, etiam speciali mentione dignis.

Die 24 aprilis anni 1912.

Fr. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

II.

DECRETUM

SEU DECLARATIONES CIRCA NOVAS RUBRICAS.

Ad praecavendas dubitationes, quae super recta interpretatione tituli X, n. 2 et 5 novarum rubricarum quae sequuntur constitutionem *Divino afflatu* oriri possunt, S. Rituum Congregatio, audito Commissionis Liturgicae suffragio, sequentes declarationes evulgare censuit, nimirum:

I. Quandocumque in feriis maioribus Missam propriam habentibus ceterisque diebus, de quibus tit. et num. supracitatis, Missa de feria celebretur, dummodo reapse pro defunctis applicetur, addi potest oratio

pro defunctis in quorum suffragium celebratur, etiamsi in ea agenda sit commemoratio de occurrente festo duplici minori vel maiori.

II. Huiusmodi oratio pro defunctis non excludit in casu orationes de tempore, nisi occurrat commemoratio duplicis.

III. Quando additur ista oratio pro defunctis, non est attendendus numerus orationum utrum sit dispar an non.

IV. Haec eadem oratio pro defunctis, semper recitari debet poenultimo loco inter orationes ea die a rubricis praescriptas vel permissas, non computatis collectis ab Ordinario imperatis.

V. Oratio pro defunctis in quorum suffragium Missa de feria applicatur, addi potest, etiamsi ea die a rubricis praecipiatur oratio *Omnipotens sempiterne Deus* pro vivis et defunctis, vel *Fidelium* pro omnibus defunctis.

VI. Ut rite legitimeque applicari possit pro defunctis indulgentia altaris privilegiati, oportet ut, diebus in quibus a novis rubricis permittitur, missa de feria omnino celebretur, addita ut supra oratione pro defunctis pro quibus Missa ipsa celebratur.

VII. Licet iuxta novas rubricas tit. VIII, n. 2, cessata sit obligatio recitandi in choro officium defunctorum, nihilominus adhuc servari debet rubrica missalis tit. V, n. 1 et 2, circa Missam pro defunctis celebrandam, sive in cantu cum praesentia choralium, si agatur de Missa conventuali, sive lectam extra chorum iuxta novas rubricas tit. XII.

Die 12 iunii 1912.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

III

SEYNEN. et ALIARUM.

DUBIA.

Sacrae Rituum Congregationi pro opportuna solutione sequentia dubia proposita fuerunt, nimirum:

I. Quando Dominica occurrit a die 25 ad diem 28 decembris inclusive, Rubrica praescribit Officium huius Dominicae die libera 30 decembris celebrandum. Nunc vero pluribus in dioecesibus dies 30 decembris impedita est aliquo festo novem Lectionum. Quaeritur: Quid agendum in casu?

II. Iuxta recentem Constitutionem « *Divino afflatu* », tit. IV, n. 3, festum sanctissimi Nominis Mariae perpetuo assignatur diei duodecimae mensis septembris. Quaeritur ergo: Num ecclesiae quae hoc festum tamquam Titulare usque ad hodiernam diem coluerunt Dominica infra octavam Nativitatis beatae Mariae Virginis sub ritu duplici I classis cum octava, ipsum recolere in posterum debeant die duodecima Septembris cum Ecclesia Universali, servatis privilegiis quae Titularibus competunt?

III. Pluribus in locis festum sanctissimi Nominis Mariae ritu duplici I classis cum octava recolitur. Quaeritur: An istis in locis Octava Nativitatis B. Mariae Virginis cesset omnino, adveniente festo sanctissimi Nominis; an potius suspendatur tantum, ita ut die decimaquinta septembris agendum sit de die Octava ipsius Nativitatis, omissa commemoratione Octavae sanctissimi Nominis?

IV. Ex novis dispositionibus saepe accidit ut festa, sive duplicia maiora, sive sanctorum Doctorum simplificanda sint ob occursum alicuius festi translati ritus duplicis II classis. Quaeritur ergo: Num symbolum addendum sit in Missa de isto festo translato quod per se symbolum non admittat, si in ea facta sit commemoratio alicuius festi occurrentis ritus duplicis maioris aut minoris quod ius habeat ad symbolum in Missa?

V. Collectae ab Ordinario imperatae, ex novis rubricis, tit. XI, omittendae sunt, quandocumque in Missa dicendae sint plusquam tres Orationes a rubrica eo die praescriptae. Quaeritur ergo: An Collectae omittendae sint, quando in Missis privatis, post tres Orationes eo die praescriptas, addita est oratio sanctissimi Sacramenti publice expositi, vel pro Papa aut episcopo in respectivis anniversariis electionis, seu consecrationis aut coronationis?

VI. Cum in tabella Occurrentiae perpetuae nuper ab ista S. Congregatione edita, evidenter mendum irrepserit typographicum in quadrangulo in quo sibi invicem occurrunt Simplex cum Simplici, ubi legendus est numerus 7, et non 8, dubium oritur, an aliud pariter mendum sit in quadrangulis in quibus sibi invicem obveniunt Duplex maius et minus, cum Vigilia Epiphaniae, ubi loco numeri 3 videtur quod legi debeat numerus 6, eo quod Officium ipsius Vigiliae gaudeat privilegiis Dominicae, ac proinde praevalere debeat, ex novis Rubricis, Duplici minori et maiori quod non sit festum Domini. Quaeritur: An revera in praedictis duobus quadrangulis legendus sit numerus 6, ita ut in casu agi debeat de Vigilia Epiphaniae, cum perpetua repositione Duplicis occurrentis?

Et sacra eadem Congregatio, ad relationem infrascripti Secretarii, audita sententia Commissionis Liturgicae reque accurato examine perpensa, rescribendum censuit:

Ad I. Officium Dominicae infra Octavam Nativitatis transferendae ea die ponatur qua festum minus nobile in occurrentia, a die 29 usque ad 31 decembris, secus peragendum foret, salvis Dominicae iuribus in concurrentia. Quod si omnia festa a die 29 ad 31 decembris occurrentia ritum duplicem I aut II classis obtineant, commemoratio Dominicae fiat in Festo ut supra minus nobili. In paritate nobilitatis Officium aut commemoratio Dominicae fiat in festo prius occurrente.

Ad II. Affirmative.

Ad III. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Ad IV. et V. Affirmative.

Ad VI. In tabella Occurrentiae perpetuae menda corrigantur, ita ut in quadrangulo in quo sibi invicem occurrunt Simplex cum Simplici, ponatur numerus 7, et in quadrangulis in quibus occurrunt Duplex maius et minus cum Vigilia Epiphaniae, ponatur numerus 6: et Vigilia Epiphaniae, privilegiis Dominicae gaudens, tam in occurrentia quam in concurrentia, Duplici etiam maiori semper praeferatur.

Atque ita rescripsit et servari mandavit, die 21 iunii 1912.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

SEDUNEN.

DISMEMBRATIONIS PAROECIAE.

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno nono, RR. PP. DD. Antonius Perathoner, Ponens, *Iosephus Alberti et Petrus Rossetti, Auditores de Turno, in causa* « Sedunen. - Dismembrationis Paroeciae », *instantibus* nonnullis incolis loci Balen, *repraesentatis per legitimum procuratorem sacerdotem N. Patrizi, advocatum, adversus Illmum Episcopum* Iulium Mauritium Abbet, *repraesentatum per legitimum procuratorem V. Sacconi, advocatum, die 2 aprilis 1912, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

In dioecesi Sedunensi (*Sion* seu *Sitten*) in Helvetia, ampla est et praeruptis circumdata vallis, *Saas* nuncupata, quae quatuor complectitur communitates seu municipia, scil. *Saas-Grund, Saas-Fee, Saas-Almagell, Saas-Balen.* Quae quatuor communitates usque ad annum 1893 unam formabant paroeciam, quae sedem habebat in communitate Saas-Grund.

Ex quo multa oriebantur incommoda, praesertim ob multorum vicorum huc illuc dispersorum ab ecclesia parochiali distantiam.

Unde episcopus Sedunensis, ut spirituali consuleret fidelium utilitati, dicto anno communitates Fee et Almagell a parochia Saas-Grund dismembravit, easque in duas independentes parochias erexit, ita ut abhinc in valle Saas tres existerent paroeciae, paroecia vero Saas-Grund duas complecteretur communitates, scil. communitatem Grund et communitatem Balen. Quae ultima igitur communitas sola in valle Saas propria paroecia carebat.

Dividitur autem communitas Balen in duas praecipuas partes, scil. in partem exteriorem seu Ausserbalen et partem interiorem seu Innerbalen. Utraque pars ex variis constat vicis, *hameaux* nuncupatis.

Incolae partis exterioris, ut ad ecclesiam accederent parochialem, iter unius, imo duarum horarum percurrere debebant, dum vici partis interioris seu Innerbalen fere medium tenent inter duas ecclesias in Grund et Balen existentes.

Plures igitur fideles ex Ausserbalen, qui hiberno praesertim tempore propter distantiam et viarum asperitatem praeceptis ecclesiasticis

vix satisfacere poterant, die 26 aprilis 1907 episcopo Sedunensi supplicem porrexerunt libellum, enixe orantes ut in parva ecclesia, quam in Balen habebant, saltem sacerdos institueretur qui curam animarum exerceret. Simul etiam adverterunt, cives Balenses disponere posse de lucro « proveniente dall'utilizzazione delle locali forze idrauliche ». Preces ab episcopo submissae fuerunt capitulo, quod die 7 maii utilitatem erectionis rectoratus in Balen agnovit, dummodo de congrua rectoris sustentatione constaret.

Incolae vero Innerbalen, qui antiquum fovent odium contra incolas Ausserbalen, et nonnulli etiam cives Ausserbalenses erectioni rectoratus, litteris ad episcopum die 23 iunii 1907 missis, vehementer se opposuerunt, simulque professi sunt, se numquam esse permissuros ut proventus ille ex vi hydraulica, qui totius communitatis erat proprius, pro constitutione beneficii impenderetur. Quapropter incolae Ausserbalenses die 7 iulii 1907 episcopo Sedunensi scriptim declararunt, se reditum pro beneficio necessarium proprio aere esse collaturos: « Noi abitanti della « parte esterna di Balen abbiamo sottoscritta di nostre private risorse « la somma di ventimila franchi richiesta dall'E. V. per la fondazione « del benefizio, e appunto senza ricorrere affatto nè al capitale del comune « nè al provento delle forze idrauliche. Noi dichiariamo inoltre, che dalla « parte interna di Balen non richiediamo alcuna contribuzione e lasciamo « loro pienamente libero se vogliono o no aggiungersi a noi ». Eodem tempore Ausserbalenses domum quandam, hortum et ligna necessaria rectori assignarunt. Extructio ecclesiae non erat necessaria, quia ecclesia in Ausserbalen iam existens sufficiebat.

Tunc in curia Sedunensi de beneficio in Balen fundando serio agi coeptum est. Visum tamen est paroeciam potius quam rectoratum erigi, et quidem pro tota communitate Balensi, ita ut fines communitatis civiles essent simul fines novae paroeciae.

Episcopus igitur opinionem exquisivit parochi Grundensis, qui die 22 iunii 1907 inter alia respondit: « La parrocchia di Grund come parrocchia non eleverà certo alcuna obiezione, perchè in linea di principio forse nessuno è contrario alla istituzione di un benefizio ». Difficultatem idem parochus tantum invenit in antiqua illa discordia inter Innerbalenses et Ausserbalenses, et demum postulat ut dismembratio, si iam ad eam deveniendum est, sub iisdem fiat conditionibus sub quibus facta fuit dismembratio parochiarum Allmagell et Fee. Acceptis hisce litteris, episcopus Sedunensis ad loca exploranda misit praepositum urbis Visp, Rev. Dom. Wirthner, qui, cum esset scholarum inspector, vallem Saas quotannis frequentabat, proindeque bene cognoscebat.

Dictus praepositus Wirthner, mandatum episcopi exequens, rite invitavit ad colloquium die 27 augusti 1907, in loco Hulegge (extra parochiam Grund sito, ideoque neutrali) habendum, tum parochum Grundensem tum consilium communale Balense. Nemo tamen comparuit, exceptis duobus civibus ex Ausserbalen. Locis igitur exploratis, decanus Wirthner die 2 septembris 1907 episcopo relationem misit, in qua, variis adductis argumentis, exponit bonum animarum exigere ut in Balen paroecia erigatur. Exquisita dein fuit sententia capituli cathedralis, quod die 14 septembris 1907, re mature discussa, « censuit praeferendum esse, *ut statim fiat parochia loco rectoratus et ut designentur limites novae parochiae Ausserbalen et ut difficultates inter antiquam parochiam et novam erigendam antea removeantur nominatim, ut parochus et consilium fabricae parochiae Saas-Grund formulent suas praetensiones* ».

Parochus Grundensis die 29 septembris 1907 sua postulata (eadem ac die 22 iunii) exposuit, quo facto episcopus Sedunensis decreto diei 27 septembris 1907 paroeciam Balensem erexit, idque etiam parocho ecclesiae matricis per epistolam eiusdem diei indicavit. Die 7 octobris novus parochus paroeciam Balen ingressus est. Limites novae paroeciae episcopus assignaverat limites communitatis civilis et quidem provisorio modo, uti patet ex epistola diei 16 ianuarii 1908, qua idem episcopus gubernio civili erectionem novae paroeciae annuntiavit. In dicta enim epistola episcopus provisoriae finium delimitationis hanc adducit causam, quia audivit, gubernium intentionem habere fines civiles communitatis Balen aliquatenus mutandi. Haec finium descriptio origo fuit variarum dissensionum. Incolae praesertim e parte interna dismembrationi factae se opposuerunt, quamvis aequali plus minusve intervallo a veteri et nova paroecia distarent. Inter conquerentes plures etiam erant qui in communitate Balen ne verum quidem domicilium habebant. Ut hanc vinceret oppositionem, episcopus decretum diei 27 septembris 1907 in pluribus mutavit, prouti infra videbimus.

Mutationes autem factae desideratam pacem non adduxerunt. Imo incolae Innerbalenses, ab advocato quodam anticatholico instigati, eo processerunt ut apud civilem potestatem de episcopalibus decretis conquererentur, et peterent ut erectio paroeciae in Balen nulla declararetur. Quam petitionem tamen foederale Tribunal, utpote serius propositam, reiecit. Iidem qui recursum Tribunali foederali exhibuerant, die 12 septembris 1910 supplices adierunt S. C. Concilii absolutionem implorantes ab excommunicatione quam incurrerant, simul autem postulantes ut eorum querela contra paroeciae dismembrationem apud S. Sedem disceptaretur.

Unde controversia, a Summo Pontifice H. S. T. demandata, hodie sub his inter partes concordatis dubiis dirimenda proponitur:

I. *An sustineatur fundatio paroeciae in casu.*

Et, quatenus affirmative;

II. *An et quomodo sustineatur delimitatio paroeciae iam facta, an potius nova sit praefinienda.*

Et, quatenus ad I negative;

III. *An et quomodo sit locus dismembrationi paroeciae Saas-Grund in casu.*

Ius quod attinet Rev. Domini haec animadverterunt:

In paroeciarum dismembratione prae oculis apprime habenda est Constitutio Alexandri III, *Ad audientiam* (C. 3, X, III, 48), quae de hac re praecise agit et huius est tenoris: « Ad audientiam nostram noveris « pervenisse, quod villa quae dicitur H., tantum perhibetur ab ecclesia « parochiali distare ut tempore hiemali, cum pluviae intendant, non « possint parochiani sine magna difficultate ipsam adire; unde non valent « congruo tempore ecclesiasticis officiis interesse. Quia igitur dicta ecclesia « ita dicitur reditibus abundare quod praeter illius villae proventus « minister illius convenienter valeat sustentationem habere, mandamus « quatenus, si res ita se habet, ecclesiam ibi aedifices et in ea sacer- « dotem, sublato appellationis obstaculo, ad praesentationem rectoris « ecclesiae maioris cum canonico fundatoris assensu instituas, ad susten- « tationem suam eiusdem villae obventiones ecclesiasticas percepturum, « providens tamen ut competens in ea honor pro facultate loci matrici « ecclesiae servetur, quod quidem fieri posse videtur, cum eiusdem villae « dominus viginti acras terrae frugiferae velit ad usus sacerdotis con- « ferre. Si vero persona matricis ecclesiae virum idoneum praesentare « distulerit, vel opus illud voluerit impedire, tu nihilominus facias idem « opus ad perfectionem deduci, et virum bonum, appellationis cessante « diffugio, instituere non omittas ». Hanc Alexandri III constitutionem Concilium Trid. (sess. 21, c. 4, *De ref.*), confirmavit et illustravit statuens: « In iis locis in quibus ob locorum distantiam sive difficultatem paro- « chiani sine magno incommodo ad percipienda sacramenta et divina « officia audienda accedere non possunt, novas parochias, etiam invitis « rectoribus, iuxta formam constitutionis Alexandri III quae incipit *Ad* « *audientiam*, constituere possint (scil. episcopi). Illis autem sacerdoti- « bus qui de novo erunt ecclesiis noviter erectis praeficiendi, competens « assignetur portio arbitrio episcopi ex fructibus ad ecclesiam matricem « quomodocumque pertinentibus, et si necesse fuerit, compellere possit

« populum ea subministrare quae sufficiant ad vitam dictorum sacer-« dotum sustentandam ».

Iuxta caput *Ad audientiam* igitur nimia distantia fidelium ab ecclesia parochiali est legitima causa pro huius dismembratione; Concilium vero Tridentinum etiam aliam addit causam, scil. difficultatem itineris. Quae duae causae ex communi Doctorum sententia non copulative requiruntur, sed sufficit ut una vel altera adsit. « Undecumque », ait Fagnanus (ad cap. *Ad audientiam,* par. 19), « proveniat magna difficultas percipiendi sacra-« menta, dicitur subesse iusta causa erigendi novam parochiam ... Ideo-« que Concil. Trid., c. 4, sess. 21, alternative loquitur: " ob locorum « distantiam sive difficultatem „, ita ut alterutrum sufficiat ». Qualis debeat esse distantia et itineris difficultas absoluta regula statui nequit: standum est hac in re prudenti episcopi arbitrio (Ferraris ad verbum *dismembratio* addit. 12, 13).

Generatim loquendo, si agatur de sola distantia, S. C. C. concessit dismembrationem attenta distantia duorum milliariorum (prout in *Ariminen.,* 18 iunii 1879 et in *Placentina,* 18 maii 1791), dum e contrario eam denegavit pro distantia unius milliarii (prout in *Novarien.,* 18 aug. et 18 nov. 1847). Itineris vero difficultatem ita perbelle determinat Pignatelli (vol. III, cons. 230, n. 9): « Si constiterit, quod via sit montuosa, « aspera, lutosa ac ita ardua ut parochiani sine magno incommodo, imo « etiam periculo, pro recipiendis sacramentis et audiendis divinis officiis « ad parochialem accedere nequeant, praesertim tempore hiemali propter « imbres et pluvias, reputatur necessaria dismembratio sive erectio novae « parochiae ».

Praeter distantiam et itineris difficultatem aliae quoque dari possunt dismembrationis causae, uti v. gr. antipathia inter incolas duorum locorum (Cfr. De Luca, in *Adnot. ad Conc. Trid.,* discurs. XVI, n. 8). Interveniente igitur aliqua legitima causa, episcopus ad dismembrationem procedere poterit.

Hoc quoque notandum est, hodiedum dismembrationem facilius admitti et non amplius considerari, ut olim, tamquam remedium extremum, ad quod recurrendum non sit quoties curae animarum v. gr. per vicarium provideri potest (vide plura in Bobien. 4 martii 1911, coram Revmo Lega A. A. S., III, p. 202 sqq.). Ratio huius mitioris praxis est, quia hodie depravati mores incautae iuventutis, massonicae sectae quae veluti lupi rapaces furunt ut Christi gregem devorent, nisi necessitatem absolutam, saltem utilitatem portendunt evidentem multiplicandi pastores. Intra populi pastores autem veros parochos praeferendos esse vicariis, nemo non videt (cfr. *Acta S. Sedis,* t. XII, p. 292).

Praeter legitimam causam pro dismembratione facienda requiruntur etiam quaedam solemnitates et quidem sequentes:

Episcopus inprimis per processum quemdam canonicum simplici ratione, non secundum subtilitates iuris exactum, inquirere debet de iustis et legitimis dismembrationis causis.

Porro requiritur consensus capituli, et citatio et auditio illorum quorum interest, uti rectoris paroeciae dismembrandae, parochianorum, patronorum.

Demum constare debet de novae paroeciae dote, qua novi parochi sustentationi consulatur, et novae paroeciae designandi sunt fines.

Inter has solemnitates consensus capituli certe requiritur ad substantiam seu sub poena nullitatis, nisi forte v. gr. in divisione parochiarum etiam exemptorum regularium, episcopus procedat tamquam delegatus Sedis apostolicae vel (uti v. gr. in Gallia) consuetudine aliud obtineat (cfr. Wernz, II, n. 267). Ratio cur necessarius sit capituli consensus, in eo est sita quod divisio paroeciae aliquam saltem secum trahit dismembrationem redituum ad antiquam ecclesiam parochialem pertinentium, et consequenter alienationem importat, quae sine capituli consensu fieri nequit. Accedit, quod ad unionem unius ecclesiae cum alia faciendam requiritur consensus capituli, ergo etiam in parochiis dividendis iuxta illud: « Omnis res, per quascumque causas nascitur, per easdem dissol-« vitur » (cfr. Reiffenstuel, l. III, t. 48, n. 19).

Citatio vero et auditio illorum quorum interest, ad substantiam seu pro validitate dismembrationis haud requiruntur. Multo minus illorum dissensus valorem divisionis impedire potest, uti patet ex cap. *Ad audientiam*, et ex ipso Tridentino, iuxta quod episcopus ad divisionem paroeciae, si vere canonica adsit causa, procedere potest etiam invitis rectoribus, nempe illegitime invitis, nam rectores ecclesiarum sunt legitime inviti, et hinc audiendi, si deest dismembrationis causa canonica. In specie nullus habetur iuris canonici textus qui praescribat in paroeciarum dismembratione exquiri debere consensum populi, et hoc merito quidem, nam quaestio canonica, qualis est dismembratio parochiarum, non ex populi consensu vel dissensu est definienda. Imo tantum abest ut pro dismembratione requiratur populi consensus, ut populus, si dismembrationis adsit causa canonica, compelli possit ad alimenta novo parocho subministranda (Conc. Trid., l. c.). Unde etiam ex recentiori praxi S. C. Conc. citatio eorum quorum interest, contra antiquam disciplinam et antiquos auctores, non consideratur tanquam forma qua neglecta nulla sit dismembratio, sed solum tamquam solemnitas quae conferat ad causae cognitionem et ad declinandum praeiudicium (cfr. *Acta S. Sedis*,

vol. III, p. 396, et vol. X, p. 271, sq.; Ph. Hergenroether-Hollweck, *Lehrbuch d. K. K.*, n. 521).

Hisce in iure stabilitis, RR. PP. Domini, *factum quod attinet*, in primis constare censuerunt de legitima imo gravi causa dismembrationis in casu. Aderat enim non solum locorum distantia, sed etiam viarum asperitas, uti patet ex petitione incolarum Balensium diei 26 aprilis 1907, ubi inter cetera haec habentur: « Da Balen fino a Grund alla Chiesa « parrocchiale occorre un'ora di strada nella pianura. Ma soltanto poche « famiglie abitano tutto l'anno nella pianura, tutte le altre si dividono « in sette o otto località, le quali in parte sono in tale altezza che « richiedono dal livello della valle da 1 $^1/_2$ a 2 ore di salita. In queste « località si abita per più che la metà dell'anno, e data tale lontananza « nel periodo tempestoso e gelido dell'inverno, molti non vanno a messa « neppure le domeniche e feste ... Per questo a molti vien reso quasi « impossibile anche il ricevere i ss. sacramenti nel tempo dell'inverno, « e anche in altre stagioni la difficoltà relativa resta considerevolmente « grande ». Quae veritati respondere, episcopus Sedunensis tum ex propria scientia noverat, cum ter in vallem venerit (occasione visitationis pastoralis, serius ad administrandum sacramentum confirmationis, et demum tertium « appunto nel tempo d'inverno per rendersi conto « anche meglio delle cose »), tum ex duabus relationibus iuratis parochi Wirthner, quarum ultima subscripta etiam a dismembratae paroeciae parocho Antonio Ruppen, in quem mendacii aut reticentiae suspicio certo non cadit, haec habet: « Vi sono nel comune alcuni paesi, che « devono fare un cammino di 2 ore e $^1/_2$ fino alla parrocchia di Saas- « Grund. Col tempo rigido e freddo d'inverno nelle nostre montagne, vi « può essere il caso che la strada per alcuni giorni non sia affatto aperta « e gli abitanti vi siano rinchiusi. Come venga trascurato per una tale « distanza l'insegnamento regolare di religione per i bambini, la cura « degli ammalati, etc., ognuno può immaginarlo ». Quare citatus parochus Wirthner relationem suam concludit: « L'utilità di una simile fonda- « zione pel bene spirituale e la salute delle anime degli abitanti di Aus- « serbalen, non può negarsi da alcuno che conosce le condizioni di quei « luoghi specialmente d'inverno ». Et revera quanta fuerit necessitas erigendi parochiam in Balen, patet etiam ex utilitate spirituali quae post dismembrationem factam iam evenit. Refert enim parochus Leo Summermatter, qui Balensi paroeciae a quatuor annis praeest, in epistola sub die 1 martii 1912 episcopo Sedunensi missa, se, cum munus assumpsit, pueros puellasque adeo invenisse ignorantes ut, quamvis iam a tribus

vel quatuor annis ad sacramenta suscipienda erant admissi, ne fundamenta quidem religionis christianae scirent. Populus propter magnam distantiam a parochia, praesertim tempore hiemali, missae sacrificio non assistebat, et ex iisdem causis sacramenta non frequentabat. Nunc populus etiam diebus non festis missae assistit et sacramentorum frequentia adeo est aucta ut numerus comunionum inde ab anno 1908 ad annum 1911 fere duplo excreverit. Existentia igitur causae canonicae pro dismembratione paroeciae in casu in dubium revocari nequit.

Nec obstat quod in municipio Balensi vici dantur qui ecclesiae matrici propriores sunt quam novae paroeciae. Ii enim qui Grundensi paroeciae sunt aliquantulum propiores, praeprimis pauci sunt numero, uti declarant tres parochi in supra citata relatione: « Diciamo e confer- « miamo piuttosto poco che troppo, che almeno due terzi della popola- « zione di Saas-Balen è più vicina alla parrocchia di Saas-Balen che « alla parrocchia di Saas-Grund ». Praeterea via quae ducit ad parochiam Saas-Balen, et si paulo longior sit, tamen, praesertim hiberno tempore, tutior est et facilior, uti iidem tres parochi testantur: « La strada da « Biedermatten a Saas-Grund, è certamente un poco più breve che « quella a Saas Balen. Il cancelliere del vescovo ed il sottoscritto hanno « fatta appositamente questa strada, e trovata una differenza di soli « cinque minuti al massimo. D'altra parte può essere però confermato, « almeno per il tempo d'inverno che dura molto a Saas (fino a 7 e tal- « volta 8 mesi), che la strada per Saas-Balen è molto più comoda, sic- « come questa è protetta per il bosco, mentre l'altra per Saas-Grund « è molto esposta al vento e alla bufera ». Idem fere confirmat parochus paroeciae Saas-Almagell in sua relatione de rerum statu episcopo Sedunensi die 7 novembris 1911 exhibita.

Uti de legitima dismembrationis causa, ita etiam de solemnitatum observatione constare, Dominis visum est. Sane episcopus Sedunensis dismembrationi praemisit summarium processum, ut pateret an causa canonica ex distantia aut itineris difficultate existat. Episcopus enim non solum ipse loca perlustravit, sed etiam, ut constat ex actis, parochum Wirthner expresse delegavit ut loca exploraret. Qui parochus partes sibi commissas rite explevit « dopo aver invitato a Hutegge, luogo « neutrale, il parroco di Saas Grund e il consiglio comunale di Balen « per trattare l'affare del benefizio di Balen ». Causae igitur existentia non unice constat ex assertione episcopi, sed nititur probatione ex actis, et tali ratione satisfactum est communi auctorum doctrinae, assertioni episcopi non esse standum, sed oportere ut causae probatio in acta

referatur seu ut causa aliunde constet (De Luca, disc. 45, n. 6; Pyrrhus Corradus, *Prax. Benef.*, l. III, c. 2, n. 9).

Praeterea parochus Grundensis, ut ipse fatetur, bis ab episcopo fuit invitatus ut sua exponeret postulata; bis etiam id praestitit et quidem die 22 iunii et 24 septembris 1907. Dos quoque adest legitime constituta. Nam oblatores viginti millium libellarum, ad dotationem securiorem reddendam, bona sua in hypothecam legalem dederunt. Nec deest domus pro parocho; oblatores enim, cum prima non esset sat ampla et apta, iam aliam emerunt.

Difficultas solummodo adesse videtur quoad capituli consensum, qui quidem obtentus fuit die 14 septembris 1907, sed tantum pro erigenda parochia in parte exteriore seu in Ausserbalen. Episcopus vero, decreto die 27 septembris 1907, parochiam erexit complectentem totam Balen scil. tum exteriorem, tum interiorem, quod contra capituli mentem et conditionem fuisse asserit pars adversa: proinde nullus est dicendus capituli consensus. Ad quam obiectionem Domini Auditores animadverterunt, capituli consensum requiri quidem substantialiter seu sub poena nullitatis pro dismembratione in genere, non autem in specie pro modo et forma quibus dismembratio est facienda. Modus enim et forma pendent ab episcopi prudenti arbitrio. Unde decreta de consensu capituli dismembratione in genere, episcopi est, dotem novae paroeciae assignandam praefinire, territorium delineare, aliaque similia peragere et quidem absque novo capituli consensu vel consilio. In casu episcopus Sedunensis capituli consensum obtinuit pro erigenda parochia; ipse autem, ut bono fidelium consuleret, hanc novam parochiam ad totum municipii Balensis territorium, seu etiam ad Innerbalen, extendendam esse censuit. Idque prudenter. Nam haec finium descriptio nulli damnum pariebat, quia incolae Innerbalen aequali fere intervallo a veteri et nova paroecia distant; imo pro aliquibus, ut supra fuit expositum, via ad novam paroeciam tutior est et commodior. Reliquae conditiones a capitulo positae adamussim fuerunt observatae.

Hisce omnibus attentis, RR. PP. Domini censuerunt, dismembra tionem ab episcopo Sedunensi fuisse legitime ac rite peractam, proindeque eam sustineri; praesertim cum nil detrahendum sit praebendae ecclesiae matricis pro constituenda novae paroeciae dote. Quando enim dos ad sustentationem novi parochi sufficiens in promptu est, tunc dismembratio facilius conceditur, uti legitur in ephemeride *Il Monitore Ecclesiastico*, vol. XV, p. 341: « Nello smembramento suolsi procedere « con rigore quando si deve intaccare la congrua del parroco princi- « pale, essendo in tale caso lo smembramento cosa odiosa; ma quando

« la congrua della nuova parrocchia è formata diversamente, allora lo « smembramento non è più odioso e si concede con facilità. È questa « pure la prassi odierna della S. C. del Concilio ». Et haec quidem quoad primum propositum dubium.

Quod vero attinet secundum dubium, Domini haec observarunt:

In iure praescribitur, ut episcopus parochiae dismembratae territorium assignet bene circumscriptum et ab omni alia parochia distinctum (Conc. Trid., sessio 24, c. 13, *de ref.*; cfr. etiam Wernz, II, n. 266).

Huic praecepto episcopus Sedunensis in erectione parochiae Balensis plene satisfecit. Et revera, quamvis hac super re non extet solemne et formale decretum, quod ceteroquin non ad valorem actus requiritur sed tantum ad probationem divisionis factae inservit, adsunt tamen documenta aequivalentia, ex quibus delimitatio finium novae paroeciae clare patet. Episcopus enim in epistola data parocho Saas-Grundensi die 17 septembris 1907, parochiam noviter erectam circumscriptam esse dicit limitibus municipii Balensis: « Con la presente Le significo solamente « che nella communità di Balen ho fondata una parrocchia e pronun- « ziata la sua separazione dalla chiesa madre di Saas-Grund ».

Delimitatio ergo novae paroeciae facta erat iuxta confinia civilia. Id expresse affirmatur in epistola ad parochos et fideles Grundenses et Balenses diei 7 aprilis 1908, ubi haec leguntur: « I confini civili del « comune di Balen formano anche i confini della nuova parrocchia ».

Haec tamen finium descriptio, ut supra dictum est, variarum dissensionum origo fuit. Unde episcopus, optima ductus intentione, decretum diei 27 septembris 1907 in pluribus mutavit. Iam die 22 novembris 1907 declaratum fuit quinam paroeciae noviter erectae ratione domicilii subditi censeantur: « Alla parrocchia di Balen appartengono tutti « coloro i quali hanno la loro sede abituale principale nel comune di « Balen, ossia tutti coloro che vi abitano per più di un semestre ». Quae ordinatio data est, ut eorum removeretur oppositio qui in municipio Balensi sensu canonico domicilium non habebant, cum maiorem anni partem in Saas-Grund habitarent.

Dicta ordinatio repetita fuit die 7 aprilis 1908, simulque in commodum fidelium trium vicorum decretum: « I confini civili del comune « di Balen formano anche i confini della nuova parrocchia. Una ecce- « zione a tale ordinamento noi permettiamo per motivo delle circo- « stanze di luogo soltanto:

« 1) ai tre casolari di Tamatten che pur sono nel territorio di Balen;

« 2) alle due frazioni di Fluh e Imsegg: queste tre frazioni deb- « bono appartenere all'antica parrocchia come prima ».

Postremo die 18 martii 1909 incolis pagi Biedermatten, qui praecipui erant dissidiorum excitatores, liberum relictum est alterutrum ex duobus parochis pro ministeriis parochialibus adeundi, seu utrique parocho eadem concessa est iurisdictio quoad dictum pagum: « Nell'interesse della pace e della religione, il revmo Mons. Vescovo, ha indotto « i seguenti mutamenti nella istituzione della parrocchia di Balen. I « revmi signori parroci di Balen e di Grund, hanno la medesima giurisdizione in Biedermatten. Gli abitanti di questo paese possono quindi « a loro piacimento rivolgersi all'uno o all'altro di questi due reverendi « signori parroci ».

Quas mutationes, etsi dismembrationem semel factam non irritent, probandas non esse censuerunt Patres Domini. Nam parochiarum confinia certa, determinata, perpetua esse debent; ita ut mutari nequeant a privatis civibus, aut a civili auctoritate, imo ne ab episcopo quidem, nisi in casibus a iure permissis (Bouix, *de Paroc.*, p. 2, c. 4, prop. 1). Unde fas non est episcopo, constituta ex legitima causa parochia et determinatis iam limitibus, mutationes inducere nisi ad formam iuris; hanc autem episcopum Sedunensem in casu observasse non constat. Ex quo iam sequitur, exceptionem factam die 7 aprilis 1908 quoad vicos Tamatten, Fluh et Imsegg non sustineri.

Idem fere valet de dispositione episcopali iuxta quam ad novam parochiam pertinere debeant ii tantum qui ibi commorentur ultra sex menses, siquidem in praxi valde difficile erit decernere quinam in territorio Balensi ultra vel citra praefatum tempus commorati fuerint; et sic magna confusio oriretur in exercitio iurisdictionis parochialis, et lites et quaestiones inter parochos vix vitarentur, praesertim occasione celebrationis matrimonii, funeris etc. Ex actis porro patet, cives illos qui laborum causa per longius tempus et forte ultra sex menses in communitate Balensi degunt, ibi non sine intermissione sed diversis anni temporibus commorari, verum autem domicilium in parochia Saas-Grund habere. Quo posito, maior etiam esset confusio in exercitio iurisdictionis parochialis, si citata dispositio episcopalis sustineretur.

Quod demum attinet decretum diei 18 martii 1909 relate ad cives vici Biedermatten, Domini Auditores censuerunt illud esse contra Concilium Trid., quod, sess. 24, c. 13, *de ref.*, « mandat episcopis pro tutiori « animarum eis commissarum salute, ut distincto populo in certas pro« priasque parochias unicuique suum perpetuum peculiaremque paro« chum assignent, qui eas cognoscere valeat, et a quo solo ipse licite « sacramenta suscipiat ». Cumulata ergo duorum parochorum in idem territorium iurisdictio est prohibita. Nam, uti confinia parochialia certa

et determinata esse debent, ita etiam iurisdictio parochialis certa et determinata sit oportet (cfr. Scherer, *Handbuch des Kirchenrechtes*, p. 637).

Talis autem non esset jurisdictio in paroecia Balen, si dictum decretum ratum haberetur. Unde incolae pagi Biedermatten subditi manere debent paroeciae Balen, prout statutum fuerat delimitatione facta die 27 septembris 1907.

Hisce in iure et facto consideratis et sedulo perpensis, nos infrascripti Auditores de Turno, Christi Nomine invocato, pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, ad dubia proposita respondemus:

ad 1) *affirmative*, seu *sustineri fundationem paroeciae in casu:*

ad 2) *affirmative quoad primam partem*, seu *sustineri delimitationem factam die 27 septembris 1907, exclusis mutationibus postea inductis:*

ad 3) *provisum in primo;* - statuentes et mandantes ut iudiciales expensae compensentur inter partes; taxa vero expeditionis sententiae pro medietate ab utraque parte solvatur.

Ita pronunciamus, declaramus, sententiamus, statuentes ut illi ad quos spectat, executioni mandent hanc nostram sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam ss. Canonum et praesertim Cap. 3, sess. XXV *de ref.* Conc. Trid., iis adhibitis executivis et coërcitivis mediis quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 2 aprilis 1912.

Antonius Perathoner, *Ponens.*
Iosephus Alberti.
Petrus Rossetti.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

EPISTOLA.

AD PRAECLARAM DOMINAM BARONISSAM DE MONTENACH, PRAESIDIS QUAE VICES GERIT SOCIETATIS CATHOLICAE OPERUM DE PROTEGENDA IUVENE, OCCASIONE SEXTI CONGRESSUS EIUSDEM SOCIETATIS, AUGUSTAE TAURINORUM HABITO.

Pregma Signora Baronessa,

Mi è grato parteciparle che il Santo Padre Pio X ha ricevuto con piacere la notizia che l'Associazione Cattolica Internazionale delle Opere di protezione della Giovane terrà prossimamente in Torino il VI Congresso Internazionale, e fin da questo momento Egli invoca su quanti vi prenderanno parte l'assistenza della divina grazia, affinchè pari all'aspettazione siano i frutti del loro zelo. E vi è davvero ragione di attenderne copiosi da una così larga cooperazione di forze e dalla sperimentata operosità di presidenti e di socie, il cui cuore sa così santamente diffondersi fuori delle domestiche pareti, per formarsi nelle giovani operaie una nuova famiglia adottiva, alla quale, insieme al lavoro quotidiano, si vuole assicurata la più preziosa delle eredità: la fede e il buon costume.

Nell'Indirizzo testè inviato al Santo Padre Ella insisteva molto opportunamente nel rilevare il carattere di aperta confessionalità che fin dal suo primo nascere si è voluto dare e gelosamente mantenere all'Associazione; e Sua Santità si è compiaciuta di questa santa ostentazione, alla quale fanno degna corona i bei sentimenti di devoto attaccamento alla Santa Sede e d'incondizionata sottomissione alle direttive pontificie, espressi nell'Indirizzo medesimo. Queste ottime disposizioni sono all'Associazione sicuro pegno degli aiuti del Cielo ed al Congresso augurio di buon esito. L'Augusto Pontefice aggiunge ben volentieri l'apostolica Sua benedizione e con essa invoca su di Lei, Signora Baronessa, sul Congresso medesimo e sulle iniziative che ne consacreranno la felice riuscita, sul Comitato Internazionale, su i dieci rami nazionali, sulle rispettive presidenti e socie le più larghe benedizioni di Dio, che siano a tutti di conforto a proseguire con alacrità in questo santo apostolato, sicuri che colla protezione delle giovani operaie essi coopereranno alla formazione di buone madri, di ottime famiglie cristiane, dalle quali ha tanto da sperare la Chiesa e la civile società.

Con sensi di distinta stima, passo al piacere di raffermarmi

Di Lei, Pregiatissima Signora Baronessa,

Roma, 20 maggio 1912.

Devmo
R. Card. Merry del Val.

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA

I.

DE AUCTORE, DE TEMPORE COMPOSITIONIS ET DE HISTORICA VERITATE EVANGELIORUM SECUNDUM MARCUM ET SECUNDUM LUCAM.

Propositis sequentibus dubiis Pontificia Commissio « De Re Biblica » ita respondendum decrevit:

I. Utrum luculentum traditionis suffragium inde ab Ecclesiae primordiis mire consentiens ac multiplici argumento firmatum, nimirum disertis sanctorum Patrum et scriptorum ecclesiasticorum testimoniis, citationibus et allusionibus in eorumdem scriptis occurrentibus, veterum haereticorum usu, versionibus librorum Novi Testamenti, codicibus manuscriptis antiquissimis et pene universis, atque etiam internis rationibus ex ipso sacrorum librorum textu desumptis, certo affirmare cogat Marcum, Petri discipulum et interpretem, Lucam vero medicum, Pauli adiutorem et comitem, revera Evangeliorum quae ipsis respective attribuuntur esse auctores?

R. Affirmative.

II. Utrum rationes, quibus nonnulli critici demonstrare nituntur postremos duodecim versus Evangelii Marci (Marc., XVI, 9-20) non esse ab ipso Marco conscriptos sed ab aliena manu appositos, tales sint quae ius tribuant affirmandi eos non esse ut inspiratos et canonicos recipiendos; vel saltem demonstrent versuum eorumdem Marcum non esse auctorem?

R. Negative ad utramque partem.

III. Utrum pariter dubitare liceat de inspiratione et canonicitate narrationum Lucae de infantia Christi (Luc., I-II), aut de apparitione Angeli Iesum confortantis et de sudore sanguineo (Luc., XXII, 43-44); vel solidis saltem rationibus ostendi possit - quod placuit antiquis haereticis et quibusdam etiam recentioribus criticis arridet - easdem narrationes ad genuinum Lucae Evangelium non pertinere?

R. Negative ad utramque partem.

IV. Utrum rarissima illa et prorsus singularia documenta in quibus Canticum *Magnificat* non beatae Virgini Mariae, sed Elisabeth tribuitur, ullo modo praevalere possint ac debeant contra testimonium concors

omnium fere codicum tum graeci textus originalis tum versionum, necnon contra interpretationem quam plane exigunt non minus contextus quam ipsius Virginis animus et constans Ecclesiae traditio?

R. Negative.

V. Utrum, quoad ordinem chronologicum Evangeliorum, ab ea sententia recedere fas sit, quae, antiquissimo aeque ac constanti traditionis testimonio roborata, post Matthaeum, qui omnium primus Evangelium suum patrio sermone conscripsit, Marcum ordine secundum et Lucam tertium scripsisse testatur; aut huic sententiae adversari vicissim censenda sit eorum opinio quae asserit Evangelium secundum et tertium ante graecam primi Evangelii versionem esse compositum?

R. Negative ad utramque partem.

VI. Utrum tempus compositionis Evangeliorum Marci et Lucae usque ad urbem Ierusalem eversam differre liceat; vel, eo quod apud Lucam prophetia Domini circa huius urbis eversionem magis determinata videatur, ipsius saltem Evangelium obsidione iam inchoata fuisse conscriptum, sustineri possit?

R. Negative ad utramque partem.

VII. Utrum affirmari debeat Evangelium Lucae praecessisse librum *Actuum Apostolorum* (*Act.*, I, 1-2); et quum hic liber, eodem Luca auctore, ad finem captivitatis Romanae Apostoli fuerit absolutus (*Act.*, XXVIII, 30-31), eiusdem Evangelium non post hoc tempus fuisse compositum?

R. Affirmative.

VIII. Utrum, prae oculis habitis tum traditionis testimoniis, tum argumentis internis, quoad fontes quibus uterque Evangelista in conscribendo Evangelio usus est, in dubium vocari prudenter queat sententia quae tenet Marcum iuxta praedicationem Petri, Lucam autem iuxta praedicationem Pauli scripsisse; simulque asserit iisdem Evangelistis praesto fuisse alios quoque fontes fide dignos sive orales sive etiam iam scriptis consignatos?

R. Negative.

IX. Utrum dicta et gesta, quae a Marco iuxta Petri praedicationem accurate et quasi graphice enarrantur, et a Luca, *assecuto omnia a principio diligenter* per testes fide plane dignos, quippe *qui ab initio ipsi viderunt et ministri fuerunt sermonis* (Luc., I, 2-3), sincerissime exponuntur, plenam sibi eam fidem historicam iure vindicent quam eisdem semper praestitit Ecclesia; an e contrario eadem facta et gesta censenda sint historica veritate, saltem ex parte, destituta, sive quod scriptores non fuerint testes oculares, sive quod apud utrumque Evangelistam defectus ordinis ac discrepantia in successione factorum haud raro

deprehendantur, sive quod, cum tardius venerint et scripserint, necessario conceptiones menti Christi et Apostolorum extraneas aut facta plus minusve iam imaginatione populi inquinata referre debuerint, sive demum quod dogmaticis ideis praeconceptis, quisque pro suo scopo, indulserint?

R. Affirmative ad primam partem, negative ad alteram.

II.

DE QUAESTIONE SYNOPTICA SIVE DE MUTUIS RELATIONIBUS INTER TRIA PRIORA EVANGELIA.

Propositis pariter sequentibus dubiis Pontificia Commissio « De Re Biblica » ita respondendum decrevit:

I. Utrum, servatis quae iuxta praecedenter statuta omnino servanda sunt, praesertim de authenticitate et integritate trium Evangeliorum Matthaei, Marci et Lucae, de identitate substantiali Evangelii graeci Matthaei cum eius originali primitivo, necnon de ordine temporum quo eadem scripta fuerunt, ad explicandum eorum ad invicem similitudines aut dissimilitudines, inter tot varias oppositasque auctorum sententias, liceat exegetis libere disputare et ad hypotheses traditionis sive scriptae sive oralis vel etiam dependentiae unius a praecedenti seu a praecedentibus appellare?

R. Affirmative.

II. Utrum ea quae superius statuta sunt, ii servare censeri debeant, qui, nullo fulti traditionis testimonio nec historico argumento, facile amplectuntur hypothesim vulgo *duorum fontium* nuncupatam, quae compositionem Evangelii graeci Matthaei et Evangelii Lucae ex eorum potissimum dependentia ab Evangelio Marci et a collectione sic dicta sermonum Domini contendit explicare; ac proinde eam libere propugnare valeant?

R. Negative ad utramque partem.

Die autem 26 iunii anni 1912, in audientia utrique Rmo Consultori ab Actis benigne concessa, Ssmus Dominus noster Pius Papa X praedicta responsa rata habuit ac publici iuris fieri mandavit.

Romae, diei 26 iunii 1912.

FULCRANUS VIGOUROUX, Gr. S. Sulp.

L. ✠ S. LAURENTIUS JANSSENS, O. S. B.

Consultores ab Actis.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI.

CONGREGAZIONE ORDINARIA PARTICOLARE.

Il giorno 4 giugno 1912, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione Ordinaria Particolare dei sacri Riti, nella quale sono state sottoposte al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima, le seguenti cause:

1° Intorno alla validità del Processo Apostolico costruito nella curia di Montréal, sopra un asserto miracolo della Ven. Serva di Dio Margherita Bourgeoys, fondatrice della Congregazione delle Suore di Nostra Signora in Montréal.

2° Intorno alla validità ed al rilievo del Processo Apostolico costruito nella curia di Conza sopra la fama di Santità in genere del Ven. Servo di Dio Domenico Blasucci, chierico della Congregazione del Ssmo Redentore.

3° Intorno alla validità dei Processi Apostolici ed Ordinari, costruiti nella curia di Napoli per la Causa di beatificazione e canonizzazione della Ven. Serva di Dio Giovanna Antida Thouret, fondatrice delle Suore della Carità.

4° Finalmente intorno al culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII non mai prestato alla Ven. Serva di Dio Adelaide Cini, fondatrice dell'Ospizio del Sacro Cuore di Gesù in Malta.

SEGRETERIA DI STATO.

NOMINE.

Ad accompagnare l'Emo Sig. Cardinale Guglielmo van Rossum, Legato Pontificio al Congresso Eucaristico che avrà luogo a Vienna nel prossimo mese di settembre, il Santo Padre si è degnato di destinare:

1. Mons. Giacomo Sinibaldi, Protonotario Apostolico, Canonico Vaticano, Rettore del Collegio Portoghese in Roma.

2. Il Signor Barone Ernesto Schönberg-Roth-Schönberg, Cameriere Segreto di spada e cappa di numero di Sua Santità.

3. Don Luigi dei principi Lancellotti, Cameriere Segreto di spada e cappa soprannumerario di Sua Santità.

4. Mons. Giovanni Borkovic, Cameriere d'onore in abito paonazzo di Sua Santità, Rettore della Chiesa di S. Girolamo degli Schiavoni in Roma.

Con biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

15 Giugno 1912. — L'Emo Sig. Cardinale Sebastiano Martinelli, *Protettore delle Terziarie Domenicane con Casa Madre a Sisinawa, Wisconsin, Stati Uniti d'America.*

20 Giugno. — Mons. Eugenio Pacelli, *Pro-Segretario della sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici straordinari.*

— Mons Sante Tampieri, *Sotto-Segretario della medesima sacra Congregazione.*

30 giugno. - L'Emo Sig. Cardinale Guglielmo van Rossum, *Protettore della Congregazione Belga delle Missionarie di S. Agostino.*

Con biglietti e con brevi della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

11 Giugno 1912. — Mons. Pietro Maria Gendreau, Vescovo titolare di Crisopoli e Vicario Apostolico del Tonchino occidentale.

19 Giugno. — Mons. Silverio Gomes Pimenta, Arcivescovo di Marianna.

— Mons. Carlo Lavigne, Vescovo di Trincomalie.

— Mons. Adolfo Medlycott, Vescovo titolare di Tricomia.

Protonotarii Apostolici ad instar participantium:

6 Giugno 1912. — Il Rev. Canonico Tommaso Pfauser, Custode della chiesa cattedrale di Budweis.

14 Giugno. — Mons. Francesco Bickerstaffe-Drew, Prelato Domestico di S. S.

20 Giugno. — Mons. Cesare Chichizola, Priore prevosto di S. Giacomo in Carignano a Genova.

Prelati domestici di S. S.:

11 Giugno 1912. — Il Rev. Angelo Vinci, Canonico della cattedrale di Città di Castello.

— Il Rev. Luigi Pirhofer, Parroco decano di Merano, nella diocesi di Trento.

18 Giugno. — Il Revmo Mons. Nicolò d'Amico, Canonico della Basilica Lateranense.

22 Giugno. — Il Rev. Giuseppe Gabriele Pinten, Vicario generale della diocesi di Sault Ste-Marie e Marquette.

Con biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

24 Maggio 1912. Mons. Ignazio Wegrzynowski, della dioc. di Premislia.

11 Giugno. — Mons. Michele Léon Prado, dell'archid. di Santiago (Chili).

21 Giugno. — Mons. Luigi Centoz, Minutante della Segreteria di Stato.

24 Giugno. — Mons. Ugo Geyer, dell'archidiocesi di Praga.

Camerieri d'onore di S. S. in abito paonazzo:

10 Giugno 1912. — Mons. Giuseppe Leone Gallardo, dell'Archidiocesi di Buenos-Aires.

24 Giugno. — Mons. Felice Fortina, della diocesi di Novara.

— Mons. Leone Schmidt, della diocesi di Nitria.

— Mons. Edoardo Mihalovics, della medesima diocesi.

— Mons. Stefano Németh, della medesima diocesi.

— Mons. Carlo Baumgärtl, dell'archidiocesi di Praga.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

31 Maggio 1912. — Sig. Guglielmo Dooley, dell'archidiocesi di Boston.

25 Giugno. — Don Luigi dei Principi Lancellotti di Roma.

ONORIFICENZE.

Con biglietti e con brevi della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

3 Giugno 1912. — Al Sig. Architetto Luciano Magne, Ispettore generale dei monumenti storici a Parigi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

3 Giugno 1912. — Al Sig. Architetto Pietro Guilbert, di Parigi.

— Al Sig. Giustino Goichot, della stessa città.

10 Giugno. — Al Sig. Giovanni Francesco di Sales Carrara, Console della Repubblica di Colombia in Gibilterra.

18 Giugno. — Al Sig. Alessio Moreto Plantyn, domiciliato nel Castello di Eeckeren.

— Al Sig. Adolfo Hardy, dell'archidiocesi di Malines.

22 Giugno. — Al Sig. Federico Tarnaud, di Limoges.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

18 Giugno 1912. — Al Sig. Agostino Stalins, di Anversa.

NECROLOGIO.

20 Giugno 1912. — Mons. Giuseppe Ortiz, Arcivescovo di Guadalajara.

— Mons. Mariano Markovic, dei Minori, Vescovo titolare di Danaba, Amministratore apostolico di Banjaluca.

26 Giugno. — Mons. Giuseppe Altenweisel, Principe Vescovo di Bressanone.

S. CONGREGATIO RITUUM.

PAG.

I. Decretum praefixum volumini VI, seu appendici I (ab anno 1900 num. 4052 ad annum 1911 num. 4284, cum suo indice generali) operis cui titulus: « Decreta authentica Congregationis Sacrorum Rituum ex Actis eiusdem collecta, eiusque auctoritate promulgata ». - *24 aprilis 1912* 446

II. Decretum seu declarationes circa novas Rubricas. - *12 iunii 1912* . 446

III. *Seynen. et Aliarum.* - Dubia. - *21 iunii 1912* 447

SACRA ROMANA ROTA.

Sedunen. - Dismembrationis Paroeciae. - *2 aprilis 1912* 450

SECRETARIA STATUS.

Epistola.

Ad praeclaram dominam Baronissam de Montenach, praesidis quae vices gerit Societatis catholicae operum de protegenda iuvene, occasione sexti Congressus eiusdem Societatis, Augustae Taurinorum habito. - *20 maii 1912*. 462

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA.

I. De Auctore, de tempore compositionis et de historica veritate Evangeliorum secundum Marcum et secundum Lucam. - *26 iunii 1912* 463

II. De quaestione synoptica sive de mutuis relationibus inter tria priora Evangelia. - *26 iunii 1912* 465

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Congregazione dei Riti. *Congregazione ordinaria particolare* . 466

II. Segreteria di Stato. *Nomine, onorificenze* 466

III. Necrologio 468